

ἀκανθοχοίρου. Τί εἶχε συμβῆ; Δι' ἐνός τινάγμα-
τος ὡς κεραυνός ἐπέπεσε κατ' ἄθλιου, μικύλου
μυός, ὅστις ὠθούμενος ὑπὸ τῆς πείνης εἶχεν ἐ-
ξέλθει θειλὰ θειλὰ περισυλλέγων τὰ ἐσπαρμένα
ψυχία, τὰ καταπεσόντα ἐκ τοῦ λιτοῦ μου προ-
γεύματος. Καί ἡ γαλήνη ἐν ἀκαρεῖ ἀναταράχθη,
καὶ τὸ προαιώνιον μῖσος ἀνέθορον ἐν ὄλῃ αὐτοῦ
τῇ ἀγριότητι. Οὐδόλως ἐκοπίασε νὰ τὸ ἀπο-
πνίξῃ ἴσως καὶ ὁ φόβος τοῦ ἀτυχοῦς συνέταμε
τὸ ἔργον τῆς καὶ τὸ μοιραῖον τέλος ἐπέβληεν.
Ἦδὴ ἴσταται πρὸ αὐτοῦ ἀγέρωχος, ἐπὶ τῶν ὀπι-
σθίων ποδῶν καθήμενος, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς
ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπειλοῦσα ὡς ὑψιβρεμέτης Ζεὺς.
Ἄλλοίμονον! Καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐν τῇ μονώσει
μου εὔρον πρὸς στιγμὴν τὴν εἰρήνην...

ΒΥΡΩΝ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ καλλιτέχνης.

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ."

I

Κα Ἀγγελικῆ I. Σ.

ΜΕΣ τὰ φωτοπλημιύριστα καὶ τὰ ροδοσπαρμένα
ταλάκια ἐκεῖ τῆς δόσεως ἀπὸ τὰ νέφη στήθων
Σὰ μὲν νεράϊδα ἀγνώριον τὰ μάτια μου ἀντικρίζουν
"Ὅπου μὸς παίρνει τὴ μιλιὰ μὲ κάλλη ὄνειρευμένα.

Σὰν κύματ' ἀπὸ τὴν καρδίᾳ καὶ ἡ μελωδίας γυμνά
Καὶ ὡς μενεξέδων εὐωδίες κελῶν καὶ κυματίζων
Καὶ σὶν ὄνειρων τὰ νερά οἱ κῆνοι καθρεφτίζων
Τὰ κάλλη τὰ χιονάτα τῶν αὐτὰ τὰ γροπλασμένα.

Ποιὰ μὸσσα καὶ ποιὰ μάγισσα τοὺς κύκλους τῶν ζεφύρων,
Τῆς αἴρας τῆς ἀειπαρθένου καὶ τῆς ψυχῆς τῶν μύρων
Καὶ ὄλα τὰ πνέματα καλεῖ τὰ μουσικοθρευμένα ;

Μὲ ποιὰ ψυχὴ νὰ συμποῖ ὅλη τριγύρω ἡ φύσις
Καὶ ποιὰ μελάγχρολη ἑμορφία ναντιφεγγίζει ἡ δύσις ;
"Ἐτσι ἔλεγα—μὰ ἐγέρια καὶ ἀντίχρονα... Ἐσένα!

II

Δεσποινίδι Στ. Ζ.

ἘΑΙ ἡ ὄψις ἡ ἀνέρελη τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ μὲρα
κατεβασμένα καὶ ἄγρια τὰ φρόδια του κρατοῦσε
Καὶ ἡ γαλανόξανθη Ἀττικὴ καὶ αὐτὴ μελαγχολοῦσε
Ποῦ ἔλω γελᾶει ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἥλιος ἐδῶ πέρα.

Μέσα σὲ ὀμιχλογέννητο καὶ σκοτεινὸν ἀέρα
Ἐγὼρε δάκρυα τῆς νοτιῆς τὸ πνέμμα καὶ θρηνοῦσε
Καὶ χιόνι λευκοφάνταστον ὀλοῦθε ἀρθρολοῦσε
Καὶ νεκρωμένην ἡ ψυχὴ ἔμοιαζε περιστέρα.

Ξάφρον—δὲν ἦταν ὄνειρον—ἡ πλάσις ἀνασαίνει !
Τὰ οὐράνι ἀνοίγουν κι' ὁ θεὸς ὁ χρυσομάλλης βγαίνει
Κι' ὄλα ὀλοράλανα γελῶν μὲ χάρι περισσή.

Φτερόνει καὶ ἡ ὀλόχαρη αἶρα ἡ τρολλὴ παρθένα
Καὶ ὅθε διαβῆ ἀρώματα σκορπῆ λαχταρισμένα—
Μὰ αὐτὰ ξεύρειε πῶς ἔγειναν ;... Εἶγες προβάλει Ἐσὺ!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣΕ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐξελέγησαν νέα μέλη τα-
κτικὰ οἱ κ.κ. Κ. Βρυζάκης, Γ. Δουβουνιώτης, Ἄν.
Βάρβογλης, Δ. Βερέτις, Κ. Σαχίνης.

—Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἐνεγράφησαν νέα μαθή-
τριά ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ τῶν Κυριῶν αἰ δε-
σποινίδες Ἰάνθη Γκιών, Μαρία Γ. Ἰωαννίδου καὶ Μαρ-
ρία Κοντοῦ.

—Ὁ ἐν Ὁδησσῷ μεγάλτιμος ὁμογενὴς κ. Γρ. Μαρα-
σλῆς ἐπεμψε πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Πανακοθήκης»
κ. Δ. Κυλόγερόπουλον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν

Ἄξιότιμς Κύριε.

Μυρίας χάριτας ὁμολογῶ ὑμῖν τε καὶ τῷ Διοικητικῷ
Συμβουλίῳ τῆς Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων ἐπὶ τῇ τιμῇ,
ἧς ἠκρώσατέ με ἀποστείλατέ μοι ἐν ἀντίτυπον τῆς
Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὁμολογῶ ὅτι ἐρεπίησέ μοι μεγίστην
ἐπαρίστησιν. διότι ὡς ἐν κατόπτρῳ καταφαίνεται ἐν
αὐτῷ ἡ ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνικὴ κίνησις καὶ ἡ ἐν
βραχεῖ χρόνῳ μεγάλη αὐτῆς πρόοδος, εἰδιωκίοντον προσι-
μαζομένη τὸ μέλλον.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ τὸ ἔργον τοῦτο εὐμενοῦς θὰ
τῆν ἀποδοχῆς παρὰ πάντων καὶ ἡ «Πανακοθήκη», ἧς
παρακαλῶ νὰ με θεωρήσητε τακτικὸν συνδρομητὴν, ἐξ-
ίσου θὰ ἐνδοκιμήσῃ ἄν—ὡς οὐδόλως ἀμφιβάλλω,—ἐπί-
σης ἐπιμελῶς συντάττεται.

Συγχαίρων δὲ καὶ ὑμῖν ἐπὶ τῇ ἐπιμελείᾳ, ἣν κατα-
βάλετε πρὸς τὴν ἐπιτυγίαν τοῦ λευκώματος καὶ εὐχό-
μενος τὰ βέλτεστα τῇ Ἐταιρείᾳ διατελῶ μετ' ἐξόχου
πρὸς ὑμᾶς τιμῆς.

Ἐν Ὁδησσῷ τῇ 29ῃ Φεβρουαρίου 1901.

Ἰμέτερος ταπεινὸς δοῦλος
Γ. ΜΑΡΑΣΛΗΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΣΠΟΥΔΗ (Σελ. Α').—Ἐργον τοῦ ἐν Μονάχῳ
ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εὐδοκίμως συμπληρουμένου
τάς σπουδὰς του Σπ. Βικᾶτου Ὁ κ. Βικᾶτος ἐπεδεί-
ξατο καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Πολυτεχνεῖῳ σπου-
δάς του ἔκτακτον ἐπιμελίαν. Ἐν τῶν τελευταίων του
ἔργων, ὅπου καὶ ὁ δημοσιεύσαμεν ἐν τῇ «Πανακο-
θήκῃ» εἶναι ἐλασιογραφία παριστώσα τὴν ἐν Μονάχῳ
σχολὴν τοῦ ἀειμνήστου Γύζη

ΟΔΑΛΙΣΚΗ. — Τὸ ἔργον ἐγένετο ἐν Νεαπόλει.
Τὸ πρότυπον ἦτο Ἱταλίας. Πολλὰ περὶ αὐτοῦ ἐγράφη-
σαν ἐπαινετικώτατα.

ΑΤΘΙΔΕΣ. — Ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλ-
λου τῆς δημοσιεύσεως σειράς εἰκόνων Ἀτθίδων ἀνη-
κουσῶν εἰς τὴν αἰσίτην κοινωνικὴν τάξιν, ὅσαι ἐνέπνευ-
σαν τὴν Μοῦσαν ἐνὸς ποιητοῦ, δοκίμου καὶ εὐφραντά-
στου. Ἡ πρώτη εἰκὼν ἀνήκει εἰς διαπρεπῆ Ἑλληνίδα,
τὴν κόμησσαν Σειράγα σύζυγον τοῦ ἐν Βοστώνῃ πρε-
σβευτοῦ τῆς Ἰσπανίας, κόρη δὲ τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Ἑλ-
ληνος ἀρχιμανδρίτου σεβ. Φιαμπόλη.

Ἡ κ. Σειράγα, παρεπίδημὴ ἀπὸ τινος ἐνταῦθα, εἶνε
δὲ λίαν εὐπαιδευτος, ἀσχολουμένη εἰν τὴν φιλολογίαν.
Ἡ εἰκὼν ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Κάβρα.

Ἡ ἑτέρα εἰκὼν εἶνε ἡ τῆς γριμιστάτης δεσποινίδος
Στέλλας Ζωγχοῦ, θυγατρὸς τοῦ διαπρεποῦς ἱατροῦ. Ἡ
εἰκὼν ἐλήφθη ἐξ ὠραίας ἐλασιογραφίας, ἣν ἐφιλοτέχνη-
σεν ἡ καλλιτέχνης δεσποινίς κ. Προσαλέντη.

ΑΝΔΡΙΑΣ ΔΙΑΚΟΥ. — Ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς
προσεχοῦς ἀναστηλώσεως τοῦ περιλαλήλου καὶ πολυ-
παθοῦς ἀνδριάντος τοῦ Διάκου, δημοσιεύομεν εὐμενεῖ
παραχωρήσει τοῦ κ. Ἰ. Ἀρσένη, χαλκογραφίαν πανο-
μοίωτον, χαραχθεῖσαν ἐν Γερμανίᾳ.